

Arrest

nr. 124 507 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum afgeleverd door Litouwen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam diezelfde dag een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

1.2. Op 16 november 2011 kwam verzoeker wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 24 oktober 2012, nr. 90 226).

1.4. Verzoeker diende op 12 juli 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk op 20 september 2012. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 8 mei 2013, nr. 102 656).

1.6. Verzoeker diende op 25 oktober 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 oktober 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 6 november 2012 werd de in punt 1.6 vermelde aanvraag onvankelijk verklaard.

1.9. Op 19 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond. Verzoeker werd op 5 juni 2013 in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

G.(...), T.(...) (R.R.: 075012867369)

nationaliteit: Georgië

geboren te S.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 06.11.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G.(...), T.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 13.03.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.10. Op 19 maart 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 21 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.(...) F.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G.(...), T.(...) geboren te S.(...) op (...), nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend (arrest RW van 24.10.2012);”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker onder andere het *“kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering”* in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt in zijn middel onder andere het volgende:

“(…)

2.

Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze 'op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

(…)

4.

(…)

Dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen 'directe' levensbedreiging vereist, maar ook ziekten toelaat die (indirect) een humanitair risico inhouden in geval van terugkeer en wanneer de zieke na terugkeer in het land van herkomst zonder adéquate behandeling of opvolging zou vallen.

e)

Dat het niet echt duidelijk is waar verweester zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene, met een ziekte die levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat in de bestreden beslissing duidelijk een kennelijke appreciatiefout begaan wordt en een verkeerde interpretatie gehanteerd wordt van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dat deze laatste criteria weliswaar in het advies van de arts-adviseur worden vermeld, doch een ware motivering voor deze criteria is niet terug te vinden.

Dat uit het advies daarentegen blijkt dat de aftoetsing van deze criteria (reëel risico op fysieke integriteit dan wel op onmenselijke en vernederende behandeling) ook gebeurd aan de te strenge voorwaarde 'levensbedreigend gezien de kritieke gezondheidstoestand of de zeer vergevorderd stadium van de ziekte'.

Dat verweester een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, door een direct levensbedreigend karakter van de aandoening te eisen vooraleer een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen toe te staan.

(…)

5.

*Dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat de aandoening van de eiser evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling.
(...)"*

3.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

3.3. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM nu zij ook worden toegepast wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De vaststelling dat het een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vormt om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, wettigt de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 oktober 2012 per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2012 waarin melding wordt gemaakt van een antivirale therapie naar aanleiding van een hepatitis C die een aantal complicaties had teweeggebracht. In het medisch attest wordt naar aanleiding van de vraag *"quels sont les besoins spécifiques en matière de suivi médical ? (...)"* het volgende gesteld: *"Suivi en Hémato et gastro enterologie pour Hépatite C"*. In het medisch getuigschrift wordt een hematologische en gastro-enterologische opvolging noodzakelijk geacht.

3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 13 maart 2013 dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tót verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voor geschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werd de volgend medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

• 22/10/2012, dr. Debeaumont, betrokkene is drager van hepatitis C en de ingestelde behandeling had zoveel bijwerkingen dat hij er tijdelijk niet goed van was (leucopenie, paralytische iléus) zodat deze behandeling moest gestaakt worden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 37-jarige man is drager van hepatitis C en de ingestelde behandeling had zoveel bijwerkingen dat hij er tijdelijk niet goed van was (leucopenie, paralytische iléus) zodat deze behandeling moest gestaakt worden. Er waren geen verdere medische complicaties, geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.6. In de bestreden beslissing wordt op grond van het advies het volgende gesteld:

"Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op grond van deze vaststellingen verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond.

3.7. De Raad stelt vast dat in het advies en in de beslissing enkel wordt ingegaan op de bijwerkingen van de ondergane behandeling voor de hepatitis C, maar dat nergens wordt gemotiveerd aangaande de noodzaak aan *"Suivi en Hémo et gastro enterologie"* uit het standaard medisch getuigschrift, noch omtrent de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in het land van herkomst of verblijf van verzoeker zo voormelde opvolging noodzakelijk zou worden geacht. Verzoeker lijkt dus te kunnen worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat *"een verkeerde interpretatie gehanteerd wordt van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."* Verzoeker merkt trouwens op *"Dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat de aandoening van de eiser evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling"*.

3.8. De verwerende partij repliceert in fine van haar nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet in zijn geheel als bescherming tegen schendingen van artikel 3 van het EVRM worden beschouwd, zoals dit uit de wetsgeschiedenis, de parlementaire voorbereiding en de tekst van het artikel zelf.

De vraag of de aandoening van verzoeker een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient bijgevolg te worden beantwoord dat zelf s indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85? EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) blijkt, kan verzoeker uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.”

De Raad merkt op dat de interpretatie die door de verwerende partij aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt gegeven manifest indruist tegen wat hierboven in punt 3.3 werd gesteld. De Raad stelt vast dat noch in het advies, noch in de bestreden beslissing de noodzaak aan een hematologische en gastro-enterologische opvolging wordt ontkracht of de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze opvolging in het land van herkomst of van verblijf van verzoeker werden onderzocht.

3.9. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de daarin vervatte hypotheses.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, dienen deze niet verder te worden besproken.

3.10. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betreft, thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker onder het kopje “Ernstig en moeilijk te herstellen nadeel” aan dat, gelet op de onwettigheid van de beslissing tot “*onontvankelijkheid*” (sic) die werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreeks gevolg is van deze beslissing, deze beslissing eveneens behept is met dezelfde onwettigheid. Verzoeker citeert hierbij een arrest van de Raad van februari vorig jaar waarbij het bevel uit het rechtsverkeer wordt gehaald.

3.11. Omwille van de gegrondheid van het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt deze vernietigd en valt verzoeker terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. punt 1.8). Verzoeker komt ten gevolge van deze vernietiging op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet in aanmerking voor een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen middels een vernietiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN